

gende Forslag. Om §§ 12 og 13 gælder noget lignende. I § 14 siges der noget vitterligt usandt, nemlig at Seddelgælden ingen Sinde maa forøges. Vi skulle jo netop til at forøge Seddelgælden her. § 15 bestemmer, at Rigsbankpenge i Mønt eller Sedler skal være den Pengesort, som Banken bruger i sine Omsætninger. § 16 siger, at Rigsbankdaleren skal være udmøntet i fint Sølv, kølnsk Vægt. § 17 bør ogsaa udgaa. Og saaledes kan jeg gennemgaa Paragraf efter Paragraf.

Om §§ 18—20 gælder det samme. § 21 er faktisk ophævet ved Straffelovens Bestemmelser. § 22 indeholder en Regel, som man ikke burde have fastholdt, fordi Banken ikke selv respekterer den. Der bestemmes, at Banken kun maa udlaane paa en Tid af 1 til 6 Maaneder, og det forbydes altsaa Banken at laane paa kortere Tid end en Maaned. Selvfølgelig er der ingen, som vil forlange, at den Regel skal overholdes. Saa siges det i samme Paragraf, at Banken ikke maa tage mere end 6 pCt., skønt den faktisk flere Gange har haft en Krisediskonto paa 7 pCt. § 23 vil for dem, der ikke ere kendte med de Forhold, der herskede i Aaret 1818, se ud som det rene Vrøvl. Der gives Regler om en saakaldt Laanefond. § 24 fortæller om, at Banken har Lov til at diskontere Veksler, men det har den jo. § 25 fortæller, at man skal betale Foliopenge af Folio. De Herrer vide, at man tværtimod faar Penge af Banken — i alt Fald skal man ikke betale noget — for at have Penge paa Folio i Banken. § 26 giver en Regel, som i og for sig er god, nemlig, at Banken skal være det eneste rette autoriserede Sted, hvor saavel offentlige som private kunne indsætte Depositomidler, og hvor Retsbetjentene kunne indsætte Penge til Bevaring og Gemme. Men Retsbetjentene sige, at de ikke kunne gøre det, for Nationalbanken har ikke Filialer over alt. § 27 fortæller, hvad der er ret selvfølgeligt, at naar Banken har opfyldt sine Forpligtelser, kan den betale Udbytte, §§ 28 og 29 fortælle om de selvsupplerende Repræsentanter, det samme gælder § 30, som heller ikke har nogen Værdi længere. § 33 fortæller om, hvilket Tilsyn Repræsentanterne føre med Banken, og § 34 omhandler det samme. Det er almindelige Regler om Bankens Styrelse, som ikke burde staa her i Oktrojen, men burde fastsættes ved reglementariske Statutbestemmelser. § 35 er en fortrinlig Paragraf, som kan blive staaende. Derimod ere Reglerne i § 37 om, hvem der fører Forsædet, ogsaa Bestem-

melser, som ikke bør staa i Oktrojen, men i Statutterne, og som for øvrigt ikke passe nu.

Saaledes kan jeg gaa Skridt for Skridt, og jeg skal ikke trætte Dem videre med en Række Paragraffer her, hvis Værdi er meget tvivlsom. § 44 indeholder i Virkeligheden Regler, som gælde for alle Banker, i hvert Fald er det Privilegier, enhver Bank kan faa. § 45 er ret overflødig, den fortæller om, at Midler og Penge, som udenrigs fra indkomme i Banken, skulle være fritagne for Sekvester eller Konfiskation, men, mine Herrer, er der nogen, der tror, at noget Menneske eller nogen Regering i 1908 tænker paa at beslaglægge de Indskud, der findes i Bankerne. Det var en Ting, som var fortræffelig i 1818, men som det ikke er nødvendigt at sige offentlig i en Bankoktroj i 1908. § 46 er den berømte Hæleriparagraf, som Banken selv mener ikke har nogen Værdi. § 47 omhandler, at Danske Lovs 5—7—1 ikke skal være til Hinder for visse Ting, men dertil er at bemærke, at vedkommende Artikler ere allerede ophævede. § 48 gælder ikke. § 49 om, at der ikke maa udstedes Moratorier mod Banken, er ligeledes ret tvivlsom. I § 51 gives der Banken et ejendommeligt Privilegium gaaende ud paa, at den ved sine egne Betjente kan lade afholde Auktion. Jeg tror ikke, at Banken nogen Sinde har benyttet denne mærkelige Bestemmelse. § 52 er ophævet ved Loven af 29. Marts 1873 § 15. Saa er der den berømte § 53, som man er enig om fra alle Sider bør ophæves. Der bestemmes, at Bankens Direktør forundes Rang med Nr. 3 i 4de Klasse i Rangforordningen. Nu vil jeg sige, at man i en Oktroj i og for sig ikke har den Opgave at give Rang, det er noget, der tilhører Rangforordningen. Og jeg vil gøre den praktiske Betragtning gældende, at hvis vi alligevel ved Lov skulle afgøre, hvilken Rang Bankens Direktører skulle have, maatte det da være 3die Klasse. Det er jo en ret indflydelsesrig Stilling, og de bør da ikke staa under Hofjunkere og lignende Charger. Jeg tror derfor, at Bankens Direktører paa samme Maade som Københavns Magistrat skulde indgaa til Hans Majestæt Kongen med en allerunderdanigst Ansøgning om at blive optagne paa samme Sted i Rangforordningen, hvor f. Eks. de Herrer Borgmester Jensen og Marstrand staa. Jeg synes, at det er urigtigt, at disse Mennesker skulle staa i 4de Klasse. Det er overhovedet ret meningsløst, at det i en Lov skal siges, hvilken Rang National-